

Hartenbrekers

Hartenbrekers

Het aangrijpende verhaal
van een pestslachtoffer

Lukas Bennink

© 2015 L. Bennink / Uitgeverij U2pi

Titel: Hartenbrekers

Auteur: Lukas Bennink

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-555-5

NUR: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door foto-kopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Mensen van deze wereld streven naar geld, macht en geluk. Maar zij hebben het liefst deze drie levensbrandstoffen tegelijkertijd.

Doordat je met geld kunt kopen waar je blij van wordt, met spullen status en macht kunt uitstralen, zijn dat de elementen die een mens gelukkig maken. Je vergeet dan echter vaak de motor van het leven: de liefde.

Iets wat niet te koop is en waar geen geld tegenop kan. Tevens is het een kracht die niet te vervangen is. Liefde is... je rijk voelen, terwijl je geen cent meer in je zak hebt en toch rijker bent dan een miljonair.

Hartenbrekers verwoordt het verhaal over de tienerjaren van Lukas Bennink. Lukas is ruim twee jaar lang zeer ernstig gepest en uitgescholden op de middelbare school. In dit boek vertelt hij zijn verhaal met als doel pestdaders de ogen te openen en kracht te bieden aan pestslachtoffers. Het boek is een echt eenentwintigste-eeuws verhaal. Een boek waarin liefde, haat en schaamte samenkomen.

Vooraf

Hartenbrekers is een autobiografie over de tienerjaren van Lukas Bennink. Het boek is gebaseerd op waargebeurde feiten, eigen ervaring en beleving.

Namen van personen – inclusief die van de hoofdpersonen – zijn ter bescherming vervangen door niet-bestaande namen. Plaatsnamen zijn vervangen door een breder begrip, bijvoorbeeld een landnaam in plaats van de stadsnaam. De pestdaders worden vaak omschreven met het samenvattende begrip *jongensgroep*.

1. De voorstelparade

Profiel

Naam:	Lukas Bennink
Geboortedatum:	27 juli 1995
Woonomgeving:	Neder-Betuwe
Nationaliteit:	Nederlands
Levensmotto:	Je hebt niet veel nodig om gelukkig te zijn, als je geniet van de kleine dingen van het leven.

1.1 Omdat een onbekende voor een ander bekend is

Lukas Bennink stelt zich voor.

Stemming: trots

“Mijn naam is Lukas Bennink. Ik ben een gelukkige twintiger en woon in Ochten, een klein dorpje aan de rivier de Waal in de groenrijke Betuwe. Daar ben ik geboren, opgegroeid en nog steeds woonachtig. Ik ben thuiswonend bij mijn beide ouders, samen met mijn twee jaar oudere broer en drie jaar jongere zus. Ik ben dus de middelste van het kindertrio. Van kleins af aan heb ik een pen in mijn handen. Tot op heden heb ik nog steeds een pen vast. Vanaf de basisschooltijd schreef ik korte verhaaltjes. Vaak van amper twee kantjes lang. Hier was ik trots op. Maar ik wilde meer. Ik wilde het grote werk doen. Bij de bibliotheek in ons dorp leende ik een boek. Het was een geïllustreerd kinderboek van bijna veertig pagina's dik. Op de computer ging ik alle teksten uit het boek overtypen. Hier zat uren werk in. Toen ik dit eenmaal gedaan had, was ik trotser dan ik ooit was geweest. Mijn eigen geschreven boek, dacht ik bij mijzelf. Ik ondernam er niets mee. Ik was gewoon trots.

Ik ben opgegroeid in een hardwerkende familie. Zowel mijn vader als moeder draaide wekelijks vele uren om iedere maand een mooi inkomen te hebben. Heel veel geld verdienden mijn ouders niet, maar dat

was ook niet erg. We hadden genoeg. En soms zelfs een beetje meer dan dat.

‘Zolang ieders gezondheid maar goed is,’ werd er bij ons thuis altijd gezegd. Dat klinkt logisch. Maar mijn ouders meenden het altijd. We waren gezond en hadden elkaar. Daar kon geen geldbedrag tegenop.

Ik werd geboren op 27 juli 1995 in de Betuwe. Het was een mooie zomerdag met een hoge buitentemperatuur. Op diezelfde datum gaven mijn ouders vijf jaar eerder elkaar het jawoord. Ik was dus hun huwelijkscadeau, alleen dan met een aantal jaren vertraging. Als een mooi, maar vooral vol baby’tje kwam ik ter wereld. En vol bleef ik, omdat ik werkelijk alles opat vroeger. Mijn vader zorgde toen voor de kost; mijn moeder werkte parttime en had de zorg over mijn broer en mij. Ze is er altijd voor ons geweest. Drie jaar later werd ook mijn zusje geboren. Dit was in november 1998. Veel weet ik daar niet meer van af. Wel dat ik heel erg trots was. Dat ben ik altijd al geweest.

Vroeger was ik een heel aanwezige jongen. Overal waar ik kwam of ging, was ik luidkeels en op de voorgrond aanwezig. Ik was nooit op de achtergrond te bekennen. Men moest gewoon weten dat Lukas in da house was. Dat was thuis zo, maar ook op verjaardagen en zelfs tijdens het shoppen in de winkelstraten. Wanneer ik bijvoorbeeld met mijn ouders meeding de stad in, waren zij mij in een mum van tijd al kwijt. Tijden later vonden ze mij weer terug, ergens hangend in een kledingrek als een echte

slingeraap. Als ik daar weleens aan terugdenk, voel ik dat mijn mondhoeken richten mijn oren trekken. Prachtig!

Ik heb op de peuterspeelzaal gezeten voordat ik naar de basisschool ging. Dit verwoordde ik dan vooral door te zeggen dat ik naar 'de grote school' ging. Het klonk gewoon veel stoerder.

Op de basisschool deed ik erg mijn best, maar lang niet altijd ging alles zoals ik wilde. Groep één en twee verliepen prima. Ik voerde mijn knip- en plakwerk uit en mijn ontwikkeling verliep ook prima. In groep drie ging het echter mis.

Vanaf dat schooljaar kreeg iedere leerling tot en met groep acht, het laatste schooljaar van de basisschool dus, driemaal een rapport, verspreid over het schooljaar. Rapport één en twee waren prima in groep drie. Voor de belangrijkste vakken, taal en rekenen, scoorde ik prima. Niet overweldigend hoog, maar het was voldoende. Op mijn derde rapport stonden echter negatieve berichten geschreven (ik citeer):

'Volgend jaar in groep 3 gaat het vast beter.

Nu eerst vakantie houden. Veel plezier!'

Ik was lichtelijk achteruitgegaan met zowel taal als rekenen. Ook lezen was niet helemaal mijn ding. Veel te vlug lezen en werken daarentegen wel. Ik weet nog goed hoe boos ik was toen ik van mijn moeder hoorde dat ik groep drie over moest doen. Uiteraard was ik niet boos op mezelf, maar op de juffrouw. Het was haar schuld, vond ik. De enige troost op dat moment

was dat niet alleen ik de derde groep over moest doen. Twee andere klasgenootjes deden samen met mij groep drie over. De nieuwe klas waar ik in terecht kwam, bestond uit leuke kinderen. Niet echt wennen, want op die leeftijd heb je volgens mij overal 'lak' aan. Niet bewust, het hoort gewoon bij de leeftijd. Maar het is best gek dat tieners en zelfs nog twintigers het wel (een soort van) eng vinden als ze voor de eerste keer met nieuwe leeftijdsgenoten in een klas moeten zitten.

De nieuwe groep klasgenootjes in groep drie wende snel. Met hen heb ik mijn basisschooltijd afgemaakt. Ik was een gezellige en drukke jongen. Precies zoals ik altijd al geweest was. Ik trok op met mijn klasgenoten en deed niets anders dan zij. Eens in de zoveel tijd had ik verkering. Meestal met dezelfde. We keerden steeds weer naar elkaar terug. Nu, terugdenkend daaraan, begin ik te lachen: mooie tijden waren dat. Op school deed ik mijn best en meestal ook niet meer dan dat. 'Liever een zes zonder stress dan een negen zonder een leven' was toen meer de gedachte. Desondanks ging ik wel ongestoord mijn schooltijd door. Het ging mij allemaal prima af. Op school ging alles dus z'n gangetje, binnen mijn familie bleef het geluksballetje niet altijd rollen. Vaak remde dat balletje af.

Toen ik in groep zeven zat, kwam mijn oom te overlijden. Ik was toen elf jaar oud.

Hij was de broer van mijn moeder en heette Benjamin. Hij had een hersentumor. Na ruim twee jaar vechten

moest hij helaas de oneerlijke strijd tegen kanker opgeven. Ook voor hem was die strijd te zwaar. Op zaterdag 29 januari 2007 werd hij naar zijn laatste rustplek toe gebracht. Een plek waar wij als familie nog steeds vaak komen en hem herdenken. Tijdens de momenten dat we bij hem zijn, wordt hij liefdevol herdacht: 'Onze Benjamin, die ene lieve en zorgzame man.' Heel veel weet ik er niet meer van. Wel dat ik veel verdriet had om zijn overlijden en alles daaromheen.

Sinds de tijd van het overlijden van oom Benjamin heeft mijn thuisfront, inclusief ikzelf, geen contact meer met zijn vrouw van toen en zijn kinderen. Niet omdat wij dat niet willen, maar omdat wij dat niet meer kunnen. Er is te veel gebeurd en er zijn te veel bespottelijke dingen gezegd tegen elkaar. Dat was een heel moeilijke tijd. Niet alleen voor beide families, maar ook voor mijn oma. Zij was de moeder van Benjamin en mijn moeder. Verder ga ik niet in op gebeurtenissen van die tijd. Er is veel gebeurd, vooral veel dingen die niet netjes zijn. Die verdienen zeker niet de schoonheidsprijs. Maar wat gebeurd is, is gebeurd. De tijd kan niet teruggedraaid worden en dat is misschien maar goed ook.

Groep acht was weer een leuker jaar. Niet alleen leuk, maar ook spannend. De eindtoets kwam eraan, de musical en iedereen wist dat dat het laatste jaar van samenzijn was. De eindtoets van groep acht was zenuwslopend, maar het resultaat viel allesbehalve tegen. Ik kan mij herinneren dat ik ontzettend blij